SODBA SODIŠČA (prvi senat)

z dne 26. oktobra 2006 *

V zadevi C-68/05 P,

zaradi pritožbe na podlagi člena 56 Statuta Sodišča, vložene 11. februarja 2005,

**Koninklijke Coöperatie Cosun UA**, s sedežem v Bredi (Nizozemska), ki jo zastopata M. Slotboom in N. J. Helder, odvetnika,

pritožnica,

druga stranka v postopku je

**Komisija Evropskih skupnosti**, ki jo zastopa X. Lewis, zastopnik, skupaj s F. Tuytschaeverjem, odvetnik, z naslovom za vročanje v Luxembourgu,

tožena stranka v postopku na prvi stopnji,

* Jezik postopka: nizozemščina.

SODIŠČE (prvi senat),

v sestavi P. Jann, predsednik senata, J. N. Cunha Rodrigues in M. Ilešič (poročevalec), sodnika,

generalna pravobranilka: C. Stix-Hackl,
sodna tajnica: M. M. Ferreira, glavna administratorka,

na podlagi pisnega postopka in obravnave z dne 23. marca 2006,

po predstavitvi sklepnih predlogov generalne pravobranilke na obravnavi 16. maja 2006

izreka naslednjo

**Sodbo**

1 S to pritožbo Koninklijke Coöperatie Cosun UA (v nadaljevanju: Cosun) predlaga razglasitev ničnosti sodbe Sodišča prve stopnje Evropskih skupnosti z dne 7. decembra 2004 v zadevi Koninklijke Coöperatie Cosun proti Komisiji (T-240/02, ZOdl., str. II-4237, v nadaljevanju: izpodbijana sodba), s katero je Sodišče prve stopnje zavrnilo njeno ničnostno tožbo zoper odločbo REM 19/01 – ki je bila označena tudi z opravilno številko C(2002) 1580 konč. – Komisije Evropskih skupnosti z dne 2. maja 2002 (v nadaljevanju: sporna odločba).

## Pravni okvir

*Skupna ureditev trgov za sladkor*

2 Uredba Sveta (EGS) št. 1785/81 z dne 30. junija 1981 o skupni ureditvi trgov za sladkor (UL L 177, str. 4), kot je bila spremenjena z Uredbo Sveta (EGS) št. 305/91 z dne 4. februarja 1991 (UL L 37, str. 1, v nadaljevanju: temeljna uredba), v okviru skupne ureditve trgov za sladkor (v nadaljevanju: SUT za sladkor) določa, da je treba ohraniti potrebna jamstva glede zaposlitve in življenjske ravni proizvajalcev osnovnih proizvodov in proizvajalcev sladkorja Evropskih skupnosti in zagotoviti preskrbo s sladkorjem za vse potrošnike po razumnih cenah in stabilnost trga sladkorja.

3 V ta namen ureja proizvodnjo, uvoz in izvoz sladkorja. Določa predvsem sistem proizvodnih kvot, ki so v skladu z njeno petnajsto uvodno izjavo sredstvo, s katerim se proizvajalcem zagotovi cene, ki veljajo v Skupnosti, in prodaja njihove proizvodnje.

4 V okviru tega sistema kvot člen 24 temeljne uredbe določa za vsako tržno leto (to je od 1. julija v letu do 30. junija v naslednjem letu) osnovne količine „sladkorja A“ in „sladkorja B“, ki jih vsaka država članica sama razdeli med proizvajalce sladkorja, ki imajo sedež na njenem ozemlju. Podjetjem, ki proizvajajo sladkor, se torej določita kvota A in kvota B za vsako tržno leto. Vsa količina sladkorja, ki je proizveden poleg kvote A in B, se imenuje „sladkor C“.

5 Sladkor C ni upravičen niti do subvencioniranja cen niti do izvoznih nadomestil. Poleg tega se sladkor C ne sme prodajati na notranjem trgu in ga je zato treba tržiti zunaj Skupnosti za prodajo na svetovnem trgu. Glede tega člen 26 temeljne uredbe določa:

„1. […] sladkorja C, ki ni bil prenesen na podlagi člena 27 […], ni dovoljeno prodati na notranjem trgu Skupnosti, temveč [ga] je treba izvoziti v nepredelani obliki pred 1. januarjem, ki sledi koncu zadevnega tržnega leta.

[…]

3. Izvedbeni predpisi za uporabo tega člena bodo določeni v skladu s postopkom iz člena 41.

Ti predpisi morajo določiti zlasti dajatev za sladkor C […], navedeno v odstavku 1, za katerega v roku, kot bo določen, ni bilo dokazano, da je bil v predpisanem roku izvožen v nepredelani obliki.“

6 Uredba Komisije (EGS) št. 2670/81 z dne 14. septembra 1981 o podrobnih izvedbenih pravilih glede proizvodnje sladkorja, ki presega kvoto (UL L 262, str. 14), kot je bila spremenjena z Uredbo Komisije (EGS) št. 3559/91 z dne 6. decembra 1991 (UL L 336, str. 26, v nadaljevanju: Uredba št. 2670/81), ki je bila sprejeta na podlagi člena 26(3) temeljne uredbe, določa pogoje, pod katerimi se šteje, da je bil izvoz sladkorja C opravljen.

7 Člen 1(1) Uredbe št. 2670/81 določa:

„Šteje se, da je izvoz iz člena 26(1) Uredbe (EGS) št. 1785/81 opravljen, če:

(a) je sladkor C […] izvožen iz države članice, na ozemlju katere je bil proizveden;

(b) država članica iz (a) sprejme zadevno izvozno deklaracijo pred 1. januarjem po koncu tržnega leta, v katerem je bil sladkor C […] proizveden;

(c) sladkor C […] zapusti carinsko območje Skupnosti najpozneje 60 dni po 1. januarju iz (b);

(d) je proizvod, izvožen iz države članice iz (a) brez nadomestila ali prelevmana […].

Če niso izpolnjeni vsi pogoji iz prvega pododstavka, se, razen v primeru višje sile, šteje, da je bila zadevna količina sladkorja C […] prodana na notranjem trgu.

V primeru višje sile pristojni organ države članice, na ozemlju katere je bil sladkor C […] proizveden, sprejme ukrepe, potrebne zaradi okoliščin, na katere se sklicuje zainteresirana stranka.“

8 V skladu s tretjo uvodno izjavo Uredbe št. 2670/81 „je pri določanju dajatve, ki se naloži v primerih prodaje na notranjem trgu, bistveno postaviti sladkor C […], ki ni bi[l] izvože[n], v podoben položaj, kakršnega ima sladkor […], uvože[n] iz držav nečlanic“ in „ker je zato treba določiti dajatev ob upoštevanju uvoznega prelevmana za sladkor […] na najvišji stopnji, ki se uporablja med tržnim letom, v katerem je bil proizveden zadevni sladkor […], in šest mesecev po tem tržnem letu, ter tudi pavšalnega zneska, določenega na podlagi stroškov prodaje sladkorja, uvoženega iz držav nečlanic“.

9 Člen 3 Uredbe št. 2670/81 določa:

„1. Zadevna država članica za količine, prodane na notranjem trgu v smislu člena 1(1), naloži dajatev, enako vsoti:

(a) za sladkor C, na 100 kilogramov:

– najvišjega uvoznega prelevmana na 100 kilogramov belega oziroma surovega sladkorja, ki se uporablja v tržnem letu, v katerem je bil zadevni sladkor proizveden, in šest mesecev po tem tržnem letu,

in

– 1 [EUR];

[…]

4. Pri količinah sladkorja C […], uničenih pred izvozom ali nepopravljivo poškodovanih v okoliščinah, ki jih pristojni organ zadevne države članice prizna kot primer višje sile, se dajatev za ustrezno količino iz odstavka 1 ne naloži.“

*Carinski predpisi*

10 Člen 13(1) Uredbe Sveta (EGS) št. 1430/79 z dne 2. julija 1979 o povračilu ali odpustu uvoznih ali izvoznih dajatev (UL L 175, str. 1), kot je bila spremenjena z Uredbo Sveta (EGS) št. 3069/86 z dne 7. oktobra 1986 (UL L 286, str. 1, v nadaljevanju: Uredba št. 1430/79), določa:

„Povračilo ali odpust uvoznih dajatev sta mogoča v posebnih situacijah […], ko zainteresirani stranki ni mogoče očitati niti goljufivega ravnanja niti velike malomarnosti.

Primeri, v katerih je mogoče uporabiti to določbo, in podrobnosti postopka, ki jih je treba v ta namen upoštevati, se določijo skladno s postopkom odbora. Za povračilo ali odpust se lahko določijo posebni pogoji."

11 Člen 14 Uredbe št. 1430/79 določa, da se določbe člena 13 Uredbe z ustreznimi prilagoditvami uporabljajo tudi za povračilo ali odpust izvoznih dajatev.

12 V skladu z določbami člena 1(2)(a) Uredbe št. 1430/79 pomenijo „uvozne dajatve" „tako carine in druge dajatve, ki imajo enakovreden učinek kot carine, kot tudi kmetijske prelevmane in druge uvozne dajatve, določene v okviru skupne kmetijske politike ali posebnih dogovorov, ki na podlagi člena 235 Pogodbe veljajo za določeno blago, pridobljeno s predelavo kmetijskih proizvodov".

13 V skladu s členom 1(2)(b) iste uredbe obsegajo „izvozne dajatve" „kmetijske prelevmane in druge izvozne dajatve, določene v okviru skupne kmetijske politike ali posebnih ureditev, ki na podlagi člena 235 Pogodbe veljajo za določeno blago, pridobljeno s predelavo kmetijskih proizvodov".

14 Uredba Komisije (EGS) št. 3799/86 z dne 12. decembra 1986 o določbah za izvajanje členov 4a, 6a, 11a in 13 Uredbe št. 1430/79 (UL L 352, str. 19) določa posebne situacije, ko zainteresirani stranki ni mogoče očitati niti goljufivega ravnanja niti velike malomarnosti v smislu člena 13(1) Uredbe št. 1430/79. Prav tako je na podlagi presoje od primera do primera, ki se jo opravi v postopku, v katerem sodeluje Komisija, mogoče šteti, da lahko tudi druga dejstva pomenijo take posebne situacije.

## Dejansko stanje

15 Cosun, zadruga s sedežem na Nizozemskem, je v tržnih letih 1991/1992 in 1992/1993 proizvedla sladkor C. V letu 1993 je različnim sopogodbenikom prodala določeno število lotov sladkorja C, namenjenega izvozu na Hrvaško, v Slovenijo in Maroko.

16 Pri teh operacijah so sopogodbeniki zadruge Cosun brez njene vednosti storili goljufije, in sicer zlasti nepravilno žigosanje dokumentov T5, katerih namen je bil dokazati, da so loti sladkorja C zapustili ozemlje Skupnosti.

17 Pristojni nizozemski organi, ki so obvestili Hoofdproductschap Akkerbouwproducten (v nadaljevanju: HPA), nizozemski organ, pristojen za izvajanje določb glede skupnih tržnih ureditev, so začeli preiskavo ravnanj navedenih sopogodbenikov. Nasprotno pa zadruga Cosun najprej o tej preiskavi ni bila obveščena.

18 Z odločbo z dne 25. aprila 1994, ki je bila spremenjena z odločbo z dne 13. junija 1994, je HPA na podlagi člena 3 Uredbe št. 2670/81 od zadruge Cosun zahteval znesek 6.250.856,78 NLG (2.836.515,14 EUR), ker ni dokazala, da so določeni loti sladkorja C zapustili ozemlje Skupnosti.

19 Ker je HPA ugovor, ki ga je vložila zadruga Cosun, zavrnil, je ta pri College van Beroep voor het bedrijfsleven (Nizozemska) vložila tožbo zoper to odločbo o zavrnitvi in pri HPA na podlagi člena 13 Uredbe št. 1430/79 vložila zahtevek za odpust zahtevane dajatve.

20 Prvič, v zvezi s tožbo, vloženo pri College van Beroep voor het bedrijfsleven, je to sodišče z odločbo z dne 9. junija 2004 Sodišču predložilo predlog za sprejetje predhodne odločbe zlasti v zvezi z veljavnostjo temeljne uredbe in Uredbe št. 2670/81. S sodbo z istega dne v zadevi Koninklijke Coöperatie Cosun (C-248/04, ZOdl., str. I-10211) je Sodišče odgovorilo, da pri preučitvi zastavljenega vprašanja ni bil ugotovljen noben dejavnik, ki bi vplival na veljavnost teh uredb.

21 Drugič, v zvezi z zahtevkom za odpust zahtevane dajatve je treba navesti, da so ga nizozemski organi skupaj s pozitivnim mnenjem poslali Komisiji, ki je bila pristojna za preučitev. Ker je Komisija s sporno odločbo navedeni zahtevek razglasila za nedopusten, je zadruga Cosun vložila ničnostno tožbo pri Sodišču prve stopnje.

**Izpodbijana sodba**

22 Z izpodbijano sodbo je Sodišče prve stopnje zavrnilo tožbo pritožnice.

23 S prvim tožbenim razlogom je pritožnica zatrjevala, da dajatev, katere plačilo se zahteva od nje na podlagi člena 3 Uredbe št. 2670/81, pomeni uvozno ali izvozno dajatev v smislu členov 1(2)(a) in (b) ter 13 Uredbe št. 1430/79, tako da bi njen zahtevek za odpust na podlagi tega člena moral biti sprejet kot dopusten.

24 V točkah od 36 do 38 izpodbijane sodbe je Sodišče prve stopnje ugotovilo, da zahtevana dajatev „v formalnem smislu“ ne ustreza nobeni od treh vrst uvozne ali izvozne dajatve, ki so naštete v členu 1(2)(a) in (b) Uredbe št. 1430/79, ker ni niti carina ali dajatev z enakim učinkom kot carina niti „strogo“ kmetijska uvozna ali izvozna dajatev.

25 Ker je pritožnica menila, da bi bilo treba tako dajatev šteti za uvozno ali izvozno dajatev, ker naj bi zasledovala enake cilje, kot jih ima carina, ker naj bi bil njen znesek določen na osnovi uvoznih prelevmanov za sladkor iz tretjih držav in ker naj bi bil njen namen postaviti sladkor, ki presega kvoto in ni bil izvožen, v podoben položaj kot sladkor, uvožen iz tretjih držav, je Sodišče prve stopnje te trditve v točkah od 40 do 46 izpodbijane sodbe zavrnilo.

26 Menilo je, da dajatev, ki je dolgovana na podlagi člena 3 Uredbe št. 2670/81, nima popolnoma enakih ciljev kot uvozni prelevmani ali izvozna nadomestila, predvideni v okviru SUT za sladkor, in da je upoštevanje uvoznih prelevmanov za sladkor iz tretjih držav pri določitvi zneska namenjeno le kot osnova za izračun, vendar njegov namen nikakor ni sladkor, uvožen iz tretjih držav, postaviti v podoben položaj kot sladkor C, ki se prodaja na notranjem trgu.

27 Sodišče prve stopnje je v točki 47 izpodbijane sodbe zaključilo, da dajatev, katere plačilo se zahteva od pritožnice, ni uvozna ali izvozna dajatev v smislu člena 13 Uredbe št. 1430/79 in da Komisija s tem, da je zahtevek za odpust razglasila za nedopusten, torej ni kršila te določbe.

28 Z drugim tožbenim razlogom je pritožnica najprej zatrjevala, da čeprav dajatev, katere plačilo se zahteva od nje, ni niti uvozna niti izvozna dajatev v smislu Uredbe št. 1430/79, bi Komisija morala zahtevek za odpust preučiti v okviru člena 13 te

uredbe, ki naj bi bil splošna klavzula pravičnosti, in naj bi Komisija s tem, da je zgolj zavrgla zahtevek kot nedopusten, kršila načeli enakosti in pravičnosti. Podredno je pritožnica zatrjevala, da če se člen 13 Uredbe št. 1430/79 ne bi uporabil, bi Komisija morala preučiti zahtevek za odpust zunaj okvira te uredbe, in da je z omejitvijo na ugotovitev nedopustnosti zahtevka kršila načela pravičnosti, enakosti in pravne varnosti.

29 V točkah 57 in 58 izpodbijane sodbe je Sodišče prve stopnje zavrnilo trditev glede pravičnosti. Po tem, ko je odločilo, da pravičnost ne dopušča odstopanja od uporabe določb Skupnosti, razen če je to v predpisu predvideno oziroma če bi bil predpis razglašen za neveljaven, in opozorilo, da dajatev, ki je dolgovana na podlagi člena 3 Uredbe št. 2670/81, ne spada na področje uporabe člena 13 Uredbe št. 1430/79, je ugotovilo, da ureditev SUT za sladkor določa, da se ta dajatev ne naloži v primerih, ki jih nacionalni organi štejejo za primere višje sile, in sklenilo, da pravičnost ne more biti podlaga za to, da se razširijo možnosti odstopanja od odmere zadevnega zneska, če ne gre za primere višje sile.

30 V točkah 59 in 61 iste sodbe je Sodišče prve stopnje zavrnilo trditev o kršitvi načela enakosti. Menilo je namreč, da proizvajalec sladkorja C in gospodarski subjekt, ki je zavezan za plačilo uvozne ali izvozne dajatve, v nobenem primeru nista v podobnem položaju.

31 Nazadnje, Sodišče prve stopnje je v točkah 62 in 63 iste sodbe zavrnilo trditev o kršitvi načela pravne varnosti, pri čemer je menilo, da je to načelo v obravnavanem primeru spoštovano, saj obveznosti zavezanca za dajatev iz člena 3 Uredbe št. 2670/81 izhajajo iz jasno opredeljenega pravnega položaja, ki gospodarskemu subjektu omogoča, da pozna te obveznosti, ki so neločljivo povezane z njegovo dejavnostjo.

**Pritožba**

32 Pritožnica v svoji pritožbi, v kateri je navedla štiri pritožbene razloge, Sodišču predlaga, naj:

– izpodbijano sodbo razveljavi;

– primarno razglasi sporno odločbo za nično in podredno zadevo vrne Sodišču prve stopnje;

– Komisiji naloži plačilo stroškov, priglašenih tako na prvi stopnji kot tudi v postopku s pritožbo.

33 Komisija Sodišču predlaga, naj:

– primarno drugi in četrti pritožbeni razlog razglasi za nedopustna in pritožbo v preostalem zavrne kot neutemeljeno;

– podredno zavrne pritožbo kot v celoti neutemeljeno;

– pritožnici naloži plačilo stroškov.

*Prvi pritožbeni razlog*

Trditve strank

34 V prvem pritožbenem razlogu pritožnica zatrjuje, da je Sodišče prve stopnje s tem, da je v točkah od 36 do 38 izpodbijane sodbe menilo, da dajatev, ki je dolgovana na podlagi člena 3 Uredbe št. 2670/81, „v formalnem smislu“ ni kmetijska uvozna ali izvozna dajatev v smislu člena 1(2)(a) in (b) Uredbe št. 1430/79, zmotno uporabilo pravo.

35 Pritožnica iz trditve v točki 38 izpodbijane sodbe, da dajatev, katere plačilo se zahteva od nje, „ni strogo kmetijska uvozna ali izvozna dajatev“, sklepa, da se je Sodišče prve stopnje odločilo za strogo razlago pojma „kmetijska dajatev“. Po njenem mnenju pa je bila mogoča manj stroga razlaga in naj bi bila bolj zaželena, saj se plačilo navedene dajatve od nje zahteva, ker ni izvozila lotov sladkorja C.

36 Pritožnica dodaja, da Sodišče prve stopnje ni izpolnilo obveznosti obrazložitve, saj ni obrazložilo, zakaj manj stroga razlaga ni bila ustrezna.

37 Komisija odgovarja, da je Sodišče prve stopnje pravilno odločilo in obrazložilo, da dajatve, ki je dolgovana na podlagi člena 3 Uredbe št. 2670/81, v formalnem smislu ni mogoče šteti za kmetijsko uvozno ali izvozno dajatev v smislu člena 1(2)(a) in (b) Uredbe št. 1430/79. Ugovarja temu, da bi bilo Sodišče prve stopnje strogo razlagalo pojem „kmetijska uvozna ali izvozna dajatev“.

Presoja Sodišča

38 Na eni strani je treba poudariti, da pritožnica ne izpodbija analize Sodišča prve stopnje, v skladu s katero dajatev, ki je dolgovana na podlagi člena 3 Uredbe št. 2670/81, ni carina pri uvozu ali izvozu ali dajatev z enakim učinkom.

39 Na drugi strani je Sodišče prve stopnje v točki 38 izpodbijane sodbe pravilno poudarilo, da se kmetijski prelevmani pri uvozu ali izvozu in druge dajatve pri uvozu ali izvozu iz člena 1(2)(a) in (b) Uredbe št. 1430/79 na kmetijske proizvode ali določeno blago, pridobljeno s predelavo kmetijskih proizvodov, naložijo, ker ti proizvodi ali blago prestopijo zunanje meje Skupnosti.

40 S tem se Sodišče prve stopnje nikakor ni odločilo za strogo razlago pojma „kmetijske dajatve pri uvozu ali izvozu“, ampak je natančno opredelilo odločilno dejstvo za naložitev te dajatve.

41 Vendar pa dajatev, ki je dolgovana na podlagi člena 3 Uredbe št. 2670/81, ni naložena zato, ker je določena količina sladkorja C prestopila zunanje meje Skupnosti, ampak nasprotno, ker navedena količina ni bila izvožena iz Skupnosti ali ker ni bila izvožena pod pogoji in v rokih, ki jih določa Uredba 2670/81. Kot je Sodišče prve stopnje v točki 37 izpodbijane sodbe pravilno poudarilo, je odločilno dejstvo za naložitev te dajatve torej dejstvo, da ni bil predložen dokaz o tem, da je bila določena količina sladkorja C izvožena v predpisanem roku.

42 Tako je razvidno, da se kljub uporabi izraza „v formalnem smislu“ v točki 36 izpodbijane sodbe Sodišče prve stopnje ni omejilo na formalno presojo, ampak je presojalo naravo kmetijskih dajatev na eni strani in dajatve, ki je dolgovana na podlagi člena 3 Uredbe št. 2670/81, na drugi strani.

43 Zato Sodišče prve stopnje s tem, da je v navedeni točki izpodbijane sodbe odločilo, da dajatev, katere plačilo se zahteva od pritožnice, ne ustreza nobeni izmed treh kategorij, naštetih v členu 1(2)(a) in (b) Uredbe št. 1430/79, ni niti zmotno uporabilo pravo niti kršilo obveznosti obrazložitve.

44 Prvi pritožbeni razlog je treba zavrniti kot neutemeljen.

*Drugi pritožbeni razlog*

Trditve strank

45 V drugem pritožbenem razlogu pritožnica zatrjuje, da tudi če dajatev, ki je dolgovana na podlagi člena 3 Uredbe št. 2670/81, „v formalnem smislu“ ne spada v pojem „uvozne ali izvozne dajatve“ v smislu člena 1(2)(a) in (b) Uredbe št. 1430/79, je Sodišče prve stopnje s tem, da je v točkah od 40 do 46 izpodbijane sodbe njene trditve – ki so bile povzete že v točki 25 obravnavane zadeve in v skladu s katerimi bi bilo treba tako dajatev šteti za dajatev pri uvozu v smislu člena 13 te uredbe – zavrnilo, zmotno uporabilo pravo.

46 Prvič, Sodišče prve stopnje naj zmotno ne bi ugotovilo, da ima dajatev, ki je dolgovana na podlagi člena 3 Uredbe št. 2670/81 – namen katere je v skladu z drugo uvodno izjavo temeljne uredbe ponovna vzpostavitev tržnih razmerij, porušenih zaradi dejstva, da sladkor C ni bil izvožen – enak namen kot carina, in sicer zaščito notranjega trga, stabilizacijo trgov in preskrbo, in da ju je treba zato obravnavati enako.

47 Drugič, iz tretje uvodne izjave Uredbe Komisije (EGS) št. 2645/70 z dne 28. decembra 1970 o določbah, ki se uporabljajo za količino sladkorja, proizvedenega nad maksimalno kvoto (UL L 283, str. 48) in iz tretje uvodne izjave Uredbe št. 2670/81, ki jo je nadomestila, naj bi izhajalo, da je normodajalec Skupnosti odločil, da je „bistveno“ postaviti sladkor C v podoben položaj, kakršnega ima sladkor, uvožen iz tretjih držav, in zato določiti dajatev, ki je dolgovana za sladkor C, ki se prodaja na notranjem trgu, v znesku najvišje stopnje uvoznega prelevmana za tržno leto, v katerem je bil sladkor proizveden, in v naslednjih šestih mesecih po tem tržnem letu, ki se zviša za pavšalni znesek, določen na podlagi stroškov prodaje sladkorja, uvoženega iz tretjih držav.

48 Pritožnica iz tega v nasprotju s tem, kar je odločilo Sodišče prve stopnje v točkah 45 in 46 izpodbijane sodbe, sklepa, da upoštevanje uvoznega prelevmana za sladkor iz tretjih držav ni namenjeno le določitvi dajatve, ki je dolgovana na podlagi člena 3 Uredbe št. 2670/81, ampak izraža tudi namen normodajalca, da proizvajalce sladkorja C postavi v podoben položaj kot uvoznike sladkorja iz tretjih držav. Da pa bi bila ta položaja enaka, bi bilo treba za določitev te dajatve uporabiti skupnostno ureditev na področju carin, predvsem člen 13 Uredbe št. 1430/79.

49 Komisija primarno predlaga, naj se drugi pritožbeni razlog razglasi za nedopusten, ker je le ponovitev trditev, ki so bile pred Sodiščem prve stopnje že navedene in ki jih je to zavrnilo.

50 Komisija podredno predlaga Sodišču, naj ta pritožbeni razlog zavrne kot neutemeljen.

51 Komisija najprej ugotavlja, da je Sodišče prve stopnje v točkah 44 in 45 izpodbijane sodbe navedlo poseben cilj dajatve, ki je dolgovana na podlagi člena 3 Uredbe št. 2670/81. Taka dajatev naj bi bila predvsem „odvračalne narave, njen cilj je zagotoviti spoštovanje prepovedi trženja sladkorja C na notranjem trgu“. Sodišče prve stopnje naj bi torej pravilno ugotovilo, da se ta cilj razlikuje od ciljev uvoznih prelevmanov in izvoznih nadomestil v okviru SUT za sladkor, ki jih je Sodišče prve stopnje opredelilo v točkah 42 in 43 navedene sodbe.

52 Drugič, Sodišče prve stopnje naj bi v točkah od 44 do 46 izpodbijane sodbe pravilno ugotovilo, da metoda izračuna dajatve, ki je dolgovana na podlagi člena 3 Uredbe št. 2670/81, še ne pomeni, da gre za carino.

53 Pritožnica naj bi se v utemeljitev nasprotne analize zgolj sklicevala na uvodno izjavo, ki ni zavezujoča – katere besedila poleg tega naj ne bi poznala – iz katere naj bi izhajalo, da je upoštevanje uvoznih prelevmanov za sladkor iz tretjih držav zgolj osnova za izračun navedene dajatve.

Presoja Sodišča

54 V skladu s členom 225 ES, členom 58, prvi odstavek, Statuta Sodišča in členom 112(1)(c) Poslovnika Sodišča je treba v pritožbi jasno navesti izpodbijane elemente sodbe, katere razveljavitev je predlagana, ter pravne trditve, ki na poseben način utemeljujejo ta predlog. Tej zahtevi ne ustreza pritožba, ki samo ponavlja ali

dobesedno navaja tožbene razloge in trditve, ki so že bili predloženi Sodišču prve stopnje, ne da bi vsebovala navedbe, s katerimi bi natančneje opredelila zmotno uporabo prava v izpodbijani sodbi (glej zlasti sodbi z dne 4. julija 2000 v zadevi Bergaderm in Goupil proti Komisiji, C-352/98 P, Recueil, str. I-5291, točki 34 in 35, in z dne 7. julija 2005 v zadevi Le Pen proti Parlamentu, C-208/03 P, ZOdl., str. I-6051, točka 39).

55 Nasprotno, kadar pritožnica izpodbija način, kako je Sodišče prve stopnje razlagalo ali uporabilo pravo Skupnosti, se lahko pravna vprašanja, obravnavana na prvi stopnji, ponovno obravnavajo v postopku s pritožbo. Če namreč pritožnica svoje pritožbe v tem smislu ne bi mogla utemeljiti z razlogi in trditvami, ki jih je že navajala pred Sodiščem prve stopnje, bi navedeni postopek deloma izgubil smisel (glej zlasti sodbo z dne 6. marca 2003 v zadevi Interporc proti Komisiji, C-41/00 P, Recueil, str. I-2125, točka 17, in zgoraj navedeno sodbo Le Pen proti Parlamentu, točka 40).

56 Z drugim pritožbenim razlogom pa se izpodbija ravno razlaga Uredbe št. 1430/79, ki jo je podalo Sodišče prve stopnje, da bi zavrnilo prvi tožbeni razlog. Ugotoviti je torej treba, da je ta pritožbeni razlog sprejet za dopusten.

57 Pritožnica v bistvu zatrjuje, da se, ker je normodajalec Skupnosti želel proizvajalca sladkorja C postaviti v podoben položaj kot uvoznika sladkorja iz tretjih držav, za prvega uporablja enaka ureditev kot za drugega, vključno z možnostjo odpusta ali povračila iz razlogov pravičnosti na podlagi člena 13 Uredbe 1430/79.

58 Glede tega je treba najprej poudariti, da SUT za sladkor v bistvu temelji na ureditvi cen (ki določa zlasti določitev indikativne in intervencijske cene), ureditvi menjave s

tretjimi državami (ki zajema zlasti naložitev prelevmana za uvoz iz navedenih držav) in režimu kvot (ki določa dodelitev proizvodnih kvot in določitev načina prodaje sladkorja, proizvedenega nad kvotami).

59 Končni cilj vseh tako uvedenih ukrepov je stabilizacija trga sladkorja v Skupnosti in tako zagotoviti ohranitev potrebnih jamstev glede zaposlitev in življenjske ravni proizvajalcev Skupnosti ter preskrbe s sladkorjem za vse potrošnike.

60 Vendar se njihovi neposredni cilji občutno razlikujejo. Tako iz pete uvodne izjave temeljne uredbe izhaja, da je cilj ureditve menjave s tretjimi državami članicami izogniti se nihanju cen sladkorja na svetovnem trgu, ki bi vplivalo na dejanske cene znotraj Skupnosti.

61 Gotovo pa to ni cilj režima kvot. Glede tega je treba poudariti, da v nasprotju s tem, kar zatrjuje pritožnica, ta cilj ni določen v deseti uvodni izjavi temeljne uredbe, katere namen je upravičiti ukrepe, ki jih določa člen 22 navedene uredbe.

62 Kot je Sodišče prve stopnje izpodbijane sodbe pravilno poudarilo v točkah 43 in 44, so v skladu s petnajsto uvodno izjavo kvote sredstvo, s katerim se proizvajalcem zagotavljajo cene Skupnosti in prodaja njihove proizvodnje. Poleg tega je ta določba glede dajatve, ki je dolgovana na podlagi člena 3 Uredbe št. 2670/81, predvsem odvračalne narave, njen cilj je zagotoviti spoštovanje prepovedi trženja sladkorja C – proizvedenega nad kvoto – na notranjem trgu.

63 Zato je Sodišče prve stopnje v točkah od 41 do 44 izpodbijane sodbe pravilno ugotovilo, da uvozni prelevmani za sladkor iz tretjih držav in dajatev, ki je na podlagi člena 3 Uredbe št. 2670/81 dolgovana za sladkor C, ki se prodaja na notranjem trgu, ne zasledujejo enakih ciljev.

64 Drugič, iz tretje uvodne izjave Uredbe št. 2645/70 in tretje uvodne izjave Uredbe št. 2670/81 – katerih besedilo je v bistvu enako – ne izhaja, da bi bil normodajalec Skupnosti imel namen uvoznika sladkorja iz tretjih držav in proizvajalca sladkorja C, ki se prodaja na notranjem trgu, postaviti v podoben položaj.

65 Iz teh uvodnih izjav in člena 3 Uredbe št. 2670/81 namreč jasno izhaja, da je sklicevanje na sladkor, uvožen iz tretjih držav, omejeno na metodo izračuna dajatve, ki jo določa navedeni člen. Ta določba naj namreč ne bi dosegla neposrednega cilja, in sicer zagotoviti spoštovanje prepovedi prodaje sladkorja C na notranjem trgu, če bi bilo ekonomsko ugodneje kupiti sladkor C na notranjem trgu kot uvoziti sladkor iz tretjih držav. Nasprotno pa v navedenih uvodnih izjavah in členu ni nobenega napotila na položaj uvoznikov sladkorja in proizvajalcev sladkorja C.

66 Okoliščina, da je uvozni prelevman za sladkor iz tretjih držav namenjen izračunu dajatve, ki se naloži na podlagi člena 3 Uredbe št. 21670/81, ne more upravičiti njunega izenačenja, saj naj bi bil namen take metode navedeni dajatvi zagotovi odvračalni učinek, kot je bilo poudarjeno v prejšnji točki obravnavane zadeve.

67 Zato niti iz cilja dajatve, ki je dolgovana na podlagi člena 3 Uredbe št. 2670/81, niti iz metode izračuna in naložitve te dajatve, kot je bila določena v tretji uvodni izjavi uredb št. 2645/70 in št. 2670/81 ter v navedenem členu 3, ne izhaja, da bi normodajalec Skupnosti želel proizvajalca sladkorja C, ki se prodaja na notranjem trgu, izenačiti z uvoznikom sladkorja.

68 V teh okoliščinah Sodišče prve stopnje s tem, da je odločilo, da pritožničin predlog na podlagi člena 13 Uredbe 21430/79 za odpust dajatve, katere plačilo se je zahtevalo od nje, ni bil dopusten, ni zmotno uporabilo prava. Drugi pritožbeni razlog je treba torej zavrniti.

*Tretji pritožbeni razlog*

Trditve strank

69 S prvim delom tretjega pritožbenega razloga pritožnica zatrjuje, da je Sodišče prve stopnje pri preizkusu drugega tožbenega razloga prekoračilo okvir spora, kot je bil opredeljen v tožbi.

70 Pritožnica pojasnjuje, da je s tem tožbenim razlogom le zatrjevala, da je Komisija s tem, da je v sporni odločbi izjavila, da je bil zahtevek za odpust v okviru Uredbe št. 1430/79 nedopusten, kršila načeli enakosti in pravičnosti. Nasprotno pa naj Sodišču prve stopnje ne bi predlagala, naj preizkusi veljavnost Uredbe št. 2670/81.

71 Vendar naj bi Sodišče prve stopnje v točkah od 58 do 62 izpodbijane sodbe opravilo nadzor nad veljavnostjo navedene uredbe z vidika splošnih pravnih načel. S tem naj bi prekoračilo okvir spora, kot ga je v vlogi opredelila pritožnica, in naj bi tako kršilo temeljno načelo postopka, da obseg spora določa tožba.

72 Z drugim delom tretjega pritožbenega razloga pritožnica zatrjuje, da je Sodišče prve stopnje zavrnilo preizkus tretjega dela tožbenega razloga, s katerim je zatrjevala, da bi v primeru, da se člen 13 Uredbe št. 1430/79 ne uporablja, Komisija morala torej zunaj okvira te uredbe zahtevek za odpust preučiti v skladu z načeli pravičnosti, enakosti in pravne varnosti.

73 V zvezi s prvim delom tretjega pritožbenega razloga Komisija zatrjuje, da iz točk od 58 do 62 izpodbijane sodbe nikakor ne izhaja, da je Sodišče prve stopnje preučilo veljavnost Uredbe št. 2670/81.

74 V zvezi z drugim delom navedenega pritožbenega razloga Komisija poudarja, da je Sodišče prve stopnje očitke, ki jih je pritožnica opredelila kot „drugi“ in „tretji“ tožbeni razlog, preučilo v točkah od 57 do 62 izpodbijane sodbe v okviru drugega tožbenega razloga.

Presoja Sodišča

75 Tretji pritožbeni razlog temelji na zmotni razlagi sodbe.

76 Glede drugega dela tega pritožbenega razloga zadostuje ugotovitev, da je Sodišče prve stopnje očitke, ki jih je pritožnica opredelila kot drugi in tretji tožbeni razlog, štelo za dva dela istega tožbenega razloga – ki ga je opredelilo kot drugi tožbeni razlog – ki ju je uveljavljala, prvega primarno, drugega podredno, in da je Sodišče prve stopnje ta dva dela preučilo skupaj v točkah od 56 do 63 izpodbijane sodbe.

77 Zato je Sodišče prve stopnje odgovorilo na očitke, ki jih je pritožnica opredelila kot tretji tožbeni razlog.

78 Glede prvega dela tretjega pritožbenega razloga je treba poudariti, da je v drugem, podrednem delu drugega tožbenega razloga, ki je povzet v točki 53 izpodbijane sodbe, pritožnica zatrjevala, da če se člen 13 Uredbe št. 1430/79 ne uporablja, bi Komisija torej morala v skladu z načeli pravičnosti, enakosti in pravne varnosti zahtevek za odpust preučiti zunaj okvira navedene uredbe. S tem delom je pritožnica zatrjevala zlasti, da je treba pri razlagi in uporabi člena 3 Uredbe št. 2670/81 spoštovati splošna pravna načela.

79 Sodišče prve stopnje je, da bi odgovorilo na to trditev, potem ko je odločilo, da Uredba št. 2670/81, če ne gre za primer višje sile, ne določa možnosti odpusta ali povračila dajatve, ki je določena v njenem členu 3, pravilno preučilo, ali neobstoj take možnosti pomeni kršitev načel enakosti in pravne varnosti ter domnevanega načela pravičnosti, na katere se je sklicevala pritožnica.

80 S tem je natančno odgovorilo na trditve pritožnice, ne da bi prekoračilo okvir spora, o katerem je odločalo.

81 Tretji pritožbeni razlog je treba torej zavrniti kot neutemeljen.

*Četrti pritožbeni razlog*

Trditve strank

82 V svojem četrtem pritožbenem razlogu pritožnica podredno zatrjuje, da je v primeru zavrnitve drugih pritožbenih razlogov Sodišče prve stopnje s tem, da je njen tožbeni razlog, ki temelji na načelih pravičnosti, enakosti in pravne varnosti, zavrnilo, zmotno uporabilo pravo.

83 Prvič, trditev Sodišča prve stopnje v točki 60 izpodbijane sodbe, da proizvajalec sladkorja C in gospodarski subjekt, ki je zavezan za plačilo uvozne ali izvozne dajatve, nista v podobnem položaju, naj bi bila napačna.

84 Na eni strani naj bi namreč iz tretje uvodne izjave Uredbe št. 2670/81 ter člena 26 temeljne uredbe in člena 3 Uredbe št. 2670/81 izhajalo, da je sladkor C, za katerega ni bilo mogoče v določenem roku dokazati izvoza, pridobil položaj sladkorja, uvoženega iz tretjih držav. Na drugi strani tako uvozne dajatve za blago iz tretjih držav kot dajatev, ki je dolgovana na podlagi člena 3 Uredbe št. 2670/81, pomenijo lastna sredstva Skupnosti, ki so bila pridobljena zaradi uvoza iz navedenih držav.

85 Drugič, položaj pritožnice naj bi bil zelo primerljiv s položajem družbe De Haan Beheer BV, na katero se nanaša sodba z dne 7. septembra 1999 v zadevi De Haan (C-61/98, Recueil, str. I-5003), v kateri je Sodišče odločilo, da se podjetje, ki je v takem položaju kot družba De Haan Beheer BV, za odpust carine lahko sklicuje na člen 13 Uredbe št. 1430/79.

86 Če bi Sodišče prve stopnje, kot bi moralo to storiti, preučilo, ali različno obravnavanje podjetja – kot je družba De Haan Beheer BV, na eni strani in pritožnice na drugi strani – pomeni kršitev pravičnosti, je diskriminatorno in je v nasprotju z načelom pravne varnosti, potem bi moralo ugotoviti, da je res tako.

87 Tretjič, Sodišče prve stopnje naj bi nepravilno prezrlo različno obravnavanje pritožnice in drugih proizvajalcev sladkorja C. Ti lahko na podlagi členov 26 in 27 temeljne uredbe izbirajo med izvozom sladkorja C in celotnim ali delnim prenosom v drugo tržno leto. Nasprotno, ker pritožnica od nizozemskih organov ni prejela nobenega odgovora, naj ne bi mogla več izbirati, ko je bila obveščena o storjenih goljufijah.

88 Pritožnica glede zadnje trditve zatrjuje, da je pred Sodiščem prve stopnje že zatrjevala kršitev načela enakosti. Navedena trditev naj zato ne bi bila nov pritožbeni razlog, ki je nedopusten, ampak naj bi bila nova trditev, ki je veljavno predstavljena v okviru že predloženega tožbenega razloga.

89 Primarno Komisija predlaga, da se četrti pritožbeni razlog razglasi za nedopustnega.

90 Trditev o različnem obravnavanju pritožnice in drugih proizvajalcev sladkorja C naj bi bila nov očitek, glede katerega Sodišče prve stopnje ni moglo odločati in ki naj bi bil na podlagi določb členov 118 in 42(2) Poslovnika Sodišča torej nedopusten.

91 V preostalem naj bi se četrti pritožbeni razlog omejil na ponovitev istih trditev, kot so trditve, navedene v postopku na prvi stopnji, in naj torej ne bi izpolnjeval zahtev po obrazložitvi, ki izhajajo iz člena 58, prvi odstavek, Statuta Sodišča in člena 112(1)(c) Poslovnika Sodišča.

92 Komisija podredno predlaga, naj se ta pritožbeni razlog zavrne kot neutemeljen.

93 Sodišče prve stopnje naj bi v točkah od 44 do 46 oziroma v točkah 60 in 61 izpodbijane sodbe pravilno odločilo, da se sladkor C, ki ni bil izvožen, in sladkor, uvožen iz tretjih držav, na eni strani ter proizvajalec sladkorja C in gospodarski subjekt, ki je zavezan za plačilo uvozne ali izvozne dajatve, na drugi strani v pravu Skupnosti ne obravnavata enako. Zato ni preizkusilo trditve pritožnice, ki temelji na zgoraj navedeni sodbi De Haan.

94 Trditve pritožnice naj ne bi dokazovale, da je Sodišče prve stopnje s tem, da je ugotovilo, da načeli enakosti in pravne varnosti ter domnevano načelo pravičnosti ne nasprotujejo temu, da Komisija zahtevek za odpust dajatev razglasi za nedopusten, kršilo pravo Skupnosti.

Presoja Sodišča

– Dopustnost

95 Ker se s četrtim pritožbenim razlogom Sodišču prve stopnje očita, da je s tem, da je prezrlo različno obravnavanje pritožnice in drugih proizvajalcev sladkorja C, kršilo načelo enakosti, ga je treba zavrniti kot nedopusten.

96 V skladu z ustaljeno sodno prakso bi namreč dopustitev stranki, da pred Sodiščem prvič uveljavlja razlog, ki ga ni uveljavljala pred Sodiščem prve stopnje, pomenila, da se ji dovoli, da Sodišču, katerega pristojnost glede pritožb je omejena, predloži širši spor, kot je bil predložen Sodišču prve stopnje. V okviru pritožbe je torej pristojnost Sodišča omejena na presojo pravnih vprašanj, ki so bila obravnavana na prvi stopnji (glej zlasti sodbo z dne 11. novembra 2004 v združenih zadevah Ramondín in drugi proti Komisiji, C-186/02 P in C-188/02 P, ZOdl., str. I-10653, točka 60).

97 Čeprav je pritožnica v postopku na prvi stopnji zatrjevala, da sporna odločba krši načelo enakosti, je izpodbijala le različno obravnavanje, ki naj bi ga utrpela v primerjavi z uvozniki sladkorja iz tretjih držav, za katere je trdila, da so v enakem položaju kot ona.

98 Zato Sodišče prve stopnje ni bilo dolžno raziskati, ali pomeni neobstoj možnosti odobritve odpusta ali povračila dajatve, katere plačilo se zahteva od pritožnice, diskriminacijo v primerjavi z drugimi proizvajalci sladkorja C.

99 V preostalem je treba četrti pritožbeni razlog – katerega namen je v bistvu izpodbijati razlago načela enakosti, ki jo je Sodišče prve stopnje podalo, da bi zavrnilo drugi tožbeni razlog – zaradi razlogov, ki so navedeni v točkah 54 in 55 te sodbe, razglasiti za dopusten.

– Utemeljenost

100 Prvič, Sodišče prve stopnje s tem, da je v točki 60 izpodbijane sodbe odločilo, da proizvajalec sladkorja C in gospodarski subjekt, ki je zavezan za plačilo uvozne ali izvozne dajatve, nista v podobnem položaju, ni zmotno uporabilo prava.

101 Pritožničina trditev na podlagi tretje uvodne izjave in člena 3 Uredbe št. 2670/81 je bila v okviru presoje drugega pritožbenega razloga že zavrnjena. Iz besedila člena 26 temeljne uredbe ni mogoče sklepati, da je namen normodajalca Skupnosti sladkor C, ki se prodaja na notranjem trgu, postaviti v podoben položaj blaga, uvoženega iz tretjih držav, ter proizvajalca sladkorja C izenačiti z uvoznikom sladkorja, saj ta člen določa le prepoved prodaje sladkorja C na notranjem trgu.

102 Na podlagi trditve, da so tako uvozne dajatve kot dajatev, ki je dolgovana na podlagi člena 3 Uredbe št. 2670/81, del lastnih sredstev Skupnosti, ni mogoče dokazati, da so uvozniki sladkorja iz tretjih držav in proizvajalci sladkorja C v podobnem položaju. Lastna sredstva Skupnosti so namreč sestavljena iz zelo različnih dohodkov, za katere veljajo tudi različne ureditve (glej na primer dohodek od davka na dodano vrednost).

103 Drugič, ker je Sodišče prve stopnje ugotovilo, da proizvajalec sladkorja C – kot je pritožnica – in ekonomski subjekt, ki je zavezan za plačilo uvozne ali izvozne dajatve – kot je družba De Haan Beheer BV, na katero se nanaša zgoraj navedena sodba De Haan – v nobenem primeru nista v podobnem položaju, je v pravno zadostni meri zavrnilo trditev pritožnice, ki je temeljila na tej sodbi.

104 Četrti pritožbeni razlog je zato treba zavrniti kot delno nedopusten in delno neutemeljen.

105 Ker pritožnici z nobenim od pritožbenih razlogov ni uspelo, je treba pritožbo zavrniti.

**Stroški**

106 V skladu s členom 69(2) Poslovnika, ki se na podlagi člena 118 tega poslovnika uporablja v pritožbenem postopku, se neuspeli stranki naloži plačilo stroškov, če so bili ti priglašeni. Ker je Komisija predlagala, naj se pritožnici naloži stroške, in ta s pritožbenimi razlogi ni uspela, se ji naloži plačilo stroškov.

Iz teh razlogov je Sodišče (prvi senat) razsodilo:

**1. Pritožba se zavrne.**

**2. Koninklijke Coöperatie Cosun UA se naloži plačilo stroškov.**

Podpisi